

**Ave crux, spes unica ! (Kázání na ekumenické bohoslužbě v Huslenkách,
7.10.2018) - Lk 23, 26 -31, Mk 15, 24 -34**

I.

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

sešli jsme se tu dnes kvůli kříži.

Kříž byl ve starověku hojně užívaný popravčí nástroj, oblíbený hlavně mocí Římského impéria. Po potlačení Spartakova povstání, sedmdesát let před narozením Krista, nechal římský generál Crassus ukřižovat 6000 poražených a zajatých otroků a jejich kříže vztyčil podél hlavní silnice vedoucí do Říma.

Římané používali rádi kříž pro jeho odstrašující účinek. Křižovali zejména různé povstalce a vzbouřence, aby ty ostatní odradili od podobných choutek. Ukřižování bylo totiž velice trýznivým způsobem popravky. Odsouzení umírali mnoho hodin, někdy i dní, spíše než na vykrvácení žízní, zadušením nebo na celkové vysílení organismu...

II.

Nutně nás tedy přitom musí napadnout otázka: *Proč?* Proč. Otázka vyřčená na kříži i samotným Ježíšem v jeho poslední hodině. Proč musel Pán Ježíš, Boží Syn, podstoupit takovou děsivou smrt... ?

Záleží komu tu otázku pokládáme. Bohu? Lidem? Pakliže lidem, pak na ni můžeme odpovědět sami... Proč? Protože - to je přece normální. My tady tak žijeme. Umíráme. Trpíme ... To jsou naše dějiny ... Dějiny světa, lidstva i směřování každého člověka ...

Viděno zvenčí, nebyla Ježíšova poprava ničím výjimečná. Jenom v ten den, na tom místě, s ním byli stejně ukřižováni nejméně dva další. A v celých lidských dějinách, to pak byly a jsou miliardy a miliardy trýzněných, trpících, mučených, pronásledovaných.... I v našem světě, v naší době, každý den umírají tisíce lidí podobně trýznivou smrtí, jakou zemřel sám Kristus ...

Proto Ježíš říká ženám, které jej na křížové cestě oplakávaly: **„Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a svými dětmi!“** A myslí tím právě toto: že ve světě přece trpí podobně jako on bezpočet těch, kterým dlužíme svůj soucit...

Ale přesto - proč? *K čemu jsi Bože nechal svého Syna, své jediné dítě, zemřít takovou hrůznou smrtí?* Klademe-li tuto otázku Bohu, pak na ní smíme z Písma slyšet jasnou odpověď: „**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna...**“

Ano, tou Boží odpovědí je **láska**. Boží odpovědí na naše hrůzné dějiny je láska. Boží láska k nám lidem. Bůh není slepý. Vidí utrpení svých maličkých, lidí na této zemi. Slyší jejich volání, jejich prosby, slyší přímluvné modlitby z našich kostelů. A není hluchý. Vyslyšel naše prosby. Poslal svého Syna, Ježíše Krista, a obětoval jej na kříži - i za nás, za náš hřích, i za naši smrt ...

III.

Ranná Kristova církev, shromážděná kolem Kristových učedníků - apoštolů, se nejprve zdráhala přijmout kříž za své znamení. Nebylo divu. Kříž byl stále používaným popravčím nástrojem a mnoho křesťanů prvních desetiletí existence církve na něm skončilo mučednickou smrtí, následujíc svého Pána ... Církev používala spíše jiné symboly, spojené s Ježíšem, třeba rybu - neboť řecké slovo pro rybu je ve slovní hříčce zároveň zkratkou Kristova jména a poslání.

Jenže pak církev poznala, že kříži se vyhnout nelze ani na symbolické rovině. Že právě kříž je ono znamení převyšující jiná. Neboť právě v něm se zrcadlí tajemství celé naší víry.

Význam kříže však tkví paradoxně právě v tom, že byl překonán. Že se *nestal* znamením Kristovy porážky. Že se *nestal* znamením Kristovy smrti - ale naopak, zůstal znamením jeho vítězství nad smrtí. A nám tedy věčným znamením Boží lásky a naší naděje.

Proto mohl církevní otec Tertullián zvolat: „**Ave crux, spes unica!**“ *Bud' pozdraven kříž, má jediná naději!*

Neboť křížem se příběh Ježíše Krista nekončí. Třetího dne Kristus z mrtvých vstal. A žije. I zde. I mezi námi. Je nám přítomný v Duchu svatém. Je - jak věříme - v našich srdcích. A volá nás, abychom společně a dohromady, vzdávali chválu vítěznému Bohu, našemu Otci v nebesích.

My, všechny jeho děti, katolíci i evangelíci společně, pevně spojeni jedinou naší nadějí Kristova kříže a vzkříšení. Amen

Zpívejme Vítězi k poctě píseň 667 z Dodatku ...